

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: A.B., státní příslušnost Moldavská republika, *zastoupeného: Mgr. Marek Hudlický, advokát, se sídlem Plzeň, Františkánská 7*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2015 č.j. OAM-565/ZA-ZA05-K01-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“).

Žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002, soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“) pak žalobce spatřoval v následujících pochybeních správního orgánu:

- porušení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) když správní orgán nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami,
- porušení § 3 správního řádu, neboť správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky § 2 správního řádu,
- porušení § 50 odst. 3 správního řádu, když správní orgán nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, jakož i nezjistil i bez návrhu všechny rozhodné

okolnosti svědčící rovněž ve prospěch žalobce. K tomuto žalobce dodává, že správní řízení je ovládáno zásadou vyšetřovací.

Žalobce se neztotožnil se závěry správního orgánu v tom směru, že by nebyly naplněny důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť byl přesvědčen, že je v Moldavské republice pronásledován pro svoji ruskou národnost, kdy byl opakovaně napadán z těchto důvodů. Zároveň žalobce uvedl, že správní orgán pro své závěry upřednostnil tvrzení žalobce ohledně ekonomických důvodů pro žádost o azyl, naopak upozadil tvrzení týkající se perzekuce žalobce pro jeho národnost, ke které docházelo v Moldavské republice. Současně žalobce uvedl, že jeho ruská národnost je mu v jeho vlasti na obtíž při vyhledávání a udržení zaměstnání. Žalobce uvedl, že si je vědom skutečnosti, že mezinárodní ochrana je institutem výjimečným, o mezinárodní ochranu nicméně požádal právě z důvodů, že má strach z pronásledování ve své vlasti pro svoji ruskou národnost, přičemž tento strach považuje za odůvodněný. V neposlední řadě je žalobce přesvědčen, že žalovaný správní orgán ve svých závěrech opomíjí popis aktuální politické situace v Moldavsku, kdy zejména po anexi Krymu Ruskou federací narůstají nepokoje a neklid i v Moldavské republice a ruský hovořící Moldavané jsou perzekuováni.

Dále žalobce uvedl, že v případě, že by nebyly naplněny důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, lze udělit žalobci doplňkovou ochranu, neboť žalobce je přesvědčen, a z provedeného dokazování dle jeho názoru vyplývá, že v případě jeho vrácení do Moldavské republiky, mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, kdy je ohroženo jeho zdraví a život z důvodu násilností vůči občanům Moldavska ruské národnosti, jak bylo popsáno výše, a že tyto skutečnosti naplňují zákonné důvody ve smyslu ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu.

Žalovaný navrhl ve **vyjádření k žalobě** zamítnutí žaloby. Žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi vyjádřil nesouhlas, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkazoval na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné. Správní orgán zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež žalovaný považuje v daném případě za zcela dostatečné. Žalobce nebyl a není členem žádné politické strany, organizace či hnutí a nevyvíjel ani nevyvíjí žádnou veřejně-politickou činnost. Se soukromými osobami či státními orgány v zemi původu před vlastním vycestováním žádné problémy neměl, přičemž ekonomické potíže země se dotýkají většiny obyvatelstva, nikoli pouze osob ruské národnosti. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ve vlastnoručně psaném prohlášení žalobce vůbec neuváděl, že by byl v zemi původu pronásledován z národnostních důvodů či že by mu toto v případě návratu do země původu hrozilo. Toto až účelově naznačil v pohovoru, navíc různé ústky či nevraživost ze strany většinového obyvatelstva ještě nelze považovat za pronásledování či diskriminaci ve smyslu zákona o azylu, jak již v minulosti konstatoval Nejvyšší správní soud. Žalobce pouze nesouhlasil se zavedením rumunštiny jako jednotného státního jazyka, což však nelze považovat za diskriminaci z národnostních důvodů ve smyslu zákona o azylu.

Žalobce žije v Moldavské republice nikoli v Ruské federaci, tedy je v jeho vlastním zájmu, aby se tento jazyk naučil, a to i z důvodu lepšího uplatnění na tamním trhu práce. Nezaměstnanost v Moldavsku v současné době přesahuje čtyřprocentní výši, netýká se tedy pouze osob ruské národnosti. Zda se Rumunská republika a Moldavsko v budoucnu sjednotí v jeden území celek, jsou v současné době pouze silné, mlhavé spekulace. Dle názoru žalovaného žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Žalovaný v tomto směru odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Součástí **správního spisu** je žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 6. 2015. V této žádosti žalobce uvedl, že on sám ani nikdo z jeho rodiny nebyl nikdy členem žádné politické strany či jiné organizace. Nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Svou vlast opustil 29. 1. 2015, přičemž poprvé do ČR přijel již v roce 2014 na několik měsíců navštívit svého bratra. Jako důvod odchodu z Moldavska v lednu 2015 uvedl, že byl propuštěn ze zaměstnání v rámci snižování stavů (pracoval jako opravář vlakových motorů). Nemohl najít jinou práci, v jeho zemi práce není, proto se pokusil hledat své štěstí v Evropě. Na otázku, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany, odpověděl, že žádá o azyl kvůli moldavské vládě. V zemi je velká nezaměstnanost, a když práce je, tak je velmi nízká mzda. Ceny potravin a služeb jsou velmi vysoké a člověk za příjmy, které má, nemůže uživit rodinu. Vláda neustále provádí změny v zákonech a ústavě a reformuje stát tak, aby se Moldavsko v nejbližší době sjednotilo s Rumunskem. V Moldavsku zavedli jediný jazyk – rumunštinu. Žalobce to velmi omezuje, když se chce na něco zeptat a ptá se rusky, nikdo mu neodpovídá. V zemi není žádná stabilita, žádná perspektiva do budoucnosti, hlavně mladí nemají žádnou perspektivu do budoucna. Kvůli tomu žalobce opustil svoji zemi a rozhodl se požádat o azyl v ČR. Dále v žádosti uvedl, že by chtěl v ČR zůstat, žít zde a přivést sem svoji rodinu – manželku a děti. Na otázku, čeho se obává v případě návratu do vlasti, odpověděl, že mu tam nic nehrozí, ale že se dostane do úplné bída. Manželka je zatím jediná, kdo pracuje, za své příjmy platí nájem bytu.

Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 24. 6. 2015 žalobce mj. uvedl, že jej velmi omezuje, že v Moldavsku zavedli rumunský jazyk. V soukromých firmách požadují znalost rumunštiny. Stát spěje ke sloučení s Rumunskem. S tím žalobce nesouhlasí, nechce se stát Rumunem. Ekonomika země upadá, není tam žádná práce, nejsou žádná volná pracovní místa, vláda své obyvatele ožebračuje, ale sama bohatne. Žalobce nemůže zabezpečit svou rodinu. Lidé opouštějí své domovy a odjíždějí do různých částí Evropy, aby se uživil. Dále správnímu orgánu sdělil, že v Moldavsku neměl problémy s policií nebo s úřady. V dotazníkových průzkumech prováděných po domech na otázky, zda souhlasí s reformami, které povedou ke sblížení s Rumunskem, vždy odpověděl, že nesouhlasí. Kvůli svým odpovědím žádné problémy neměl. Problémy mohl mít leda se sousedy, každý má na věc jiný názor. Stalo se, že v této souvislosti slyšel nadávky, že je „ruská svině“. V současné době se bojí hlavně o budoucnost svých dětí. Starší syn chodí do školy a je nucen učit se rumunštinu. Dříve měl ve škole ruštinu a moldavštinu. Ruštinu ve škole úplně zrušili, žalobce si přál, aby se ruština vyučovala, kvůli tomu měl syn problémy s dětmi. Ve školách je propagováno Rumunsko a rumunština. Ve škole děti syna psychicky otravovaly, nadávaly mu a posmívaly se mu. Žalobce uvedl, že jeho cílem je zajistit budoucnost svým dětem, přeje si, aby jeho rodina žila důstojně. Je připraven podepsat, že se zříká Moldavska, chtěl by žít v ČR.

Ve svém vyjádření ze dne 11. 6. 2015 (časově předcházejícím výše citovaný pohovor) žalobce na otázku, zda je mu známa nějaká překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území ČR a bránil v návratu do domovského státu, odpověděl, že nemá peníze a že jeho bratr má problémy se srdcem a léčí se a že by tedy u něho chtěl být.

Součástí správního spisu jsou i zprávy opatřené žalovaným, a to především informace poskytnuté MZV k jiným řízením ze dne 3. 1. 2013 a ze dne 17. 6. 2015. Ministerstvo zahraničních věcí se zde vyjádřilo k situaci osob, navrátilých se do Moldavska jako svého domovského státu po delším pobytu v zahraničí, a dále k situaci osob, které se vrátily jako neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu. Ze zprávy vyplývá, že v případě návratu do země po delším pobytu v zahraničí nebyly zaznamenány dle dostupných informací žádné problémy. Postavení neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu by se nemělo příliš lišit od postavení jiných navrátilých se občanů. Ministerstvo nemá přímé poznatky o tom, že by neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu byli vystaveni nějakému znevýhodnění či postihu ze strany státních orgánů, nicméně nelze zcela vyloučit, že by z jejich strany mohlo dojít k určité „šikaně“ či jinému omezování. Dále je ve zprávě Ministerstva zahraničních věcí uvedeno, že vláda Moldavska se periodicky věnuje problematice reintegrace navrátilých občanů např. na základě Akčního programu na období 2014 – 2016.

Dále je součástí spisu Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv v Moldavsku za rok 2013, Výroční zpráva Amnesty International 2014/2015 a Výroční zpráva Freedom House z ledna 2015. Žádný z těchto dokumentů neupozorňuje na problémy ruské menšiny na území Moldavska, ani neuvádí žádné informace o pronásledování občanů z důvodu jiné než moldavské národnosti. Žalobce byl s podklady rozhodnutí seznámen dne 28. 7. 2015. Žalobce nenavrhл doplnění podkladů pro rozhodnutí, ani se nijak nevyjádřil k jejich obsahu.

V odůvodnění **napadeného rozhodnutí** žalovaný správní orgán popsal skutkové okolnosti případu a obsah spisu. Došel k závěru, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou ekonomické potíže ve vlasti a nesouhlas s používáním rumunského jazyka a s případným sloučením Moldavska s Rumunskem. Dále se žalovaný postupně vyjádřil k jednotlivým důvodům pro přiznání mezinárodní ochrany, jak je stanovuje zákon o azylu a zkoumal, zda odpovídají případu žalobce. Níže soud uvádí nejdůležitější argumenty z odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Správní orgán konstatoval, že v případě žalobce neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. To odůvodňuje zejména tím, že žalobce je osobou, která ve vlasti nikdy neměla žádné potíže se státními orgány své země, přičemž za výlučný důvod svého odjezdu z vlasti žalobce označil svoji tíživou ekonomickou situaci poté, co byl v důsledku snižování stavů uvolněn ze zaměstnání a další se mu kvůli vysoké míře nezaměstnanosti v zemi nedařilo vyhledat. K těmto skutečnostem správní orgán konstatoval, že ekonomická nouze v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána, a není tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnosti, rasové nebo politické skupině; zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek

pro udělení azylu. Nic takového však v případě žalobce zjištěno nebylo. Žalovaný konstatoval, že nedobrá hospodářská situace Moldavské republiky jistě postihuje velkou část občanů země bez rozdílu, což ostatně lze dovodit i z výpovědi žalobce. Co se týče tvrzení žadatele, že ve vlasti se cítil být jako žadatel o práci diskriminován, neboť v soukromých firmách je vyžadována znalost rumunštiny, správní orgán konstatoval, že rumunským jazykem hovoří většina Moldavanů. Úřední řečí v Moldavsku je moldavština (a to již od roku 1989), tedy v podstatě rumunština, neboť jazyky se příliš neliší. Správní orgán tak přístup zaměstnavatelů nepovažuje za diskriminační, pokud požadují znalost jazyka, kterým hovoří většina obyvatel státu. Správní orgán rovněž poukázal na skutečnost, že žalobce moldavsky hovoří.

Žalovaný se dále zabýval tvrzením, že žalobce nesouhlasí se současnou státní politikou Moldavska, s jeho přibližováním se k Rumunsku a s možným budoucím sjednocením obou zemí. Konstatoval, že pouhý žadatelův nesouhlas s politickou situací v jeho vlasti není sám o sobě pronásledováním ve smyslu § 12 zákona o azylu, pokud žadatel tento svůj nesouhlas nijak veřejně neprojevoval a pokud tento jeho projev nevyvolal vůči jeho osobě odezvu státní administrativy, která by znaky pronásledování naplňovala. Žalobce pak veřejně svůj nesouhlas s politikou vlády nijak neprojevoval a jakékoliv potíže se státními orgány své země výslovně vyloučil. Co se týče jeho tvrzených potíží se sousedy, kteří ho měli vulgárně titulovat v důsledku jeho účasti v různých dotazníkových akcích v místě jeho bydliště, správní orgán konstatoval, že ze sdělení žalobce rozhodně nelze usuzovat na potíže, které by svojí intenzitou naplňovaly podstatu pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Ohledně školních potíží žalobcova syna, správní orgán zohlednil, že se žadatel nezmínil o tom, že by synovy potíže ve vlasti jakkoli řešil a že i přes jím tvrzené potíže ponechal syna ve vlasti, což rozhodně nesvědčí o natolik palčivých problémech, které by bylo potřeba řešit radikálně odjezdem z vlasti a podáním žádosti o mezinárodní ochranu v jiné zemi. Správní orgán v této souvislosti zdůraznil, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004.

Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, správní orgán současně posoudil, zda cizinec nespĺňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana uděluje cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Správní orgán v napadeném rozhodnutí porovnal situaci žalobce se situacemi popsány v odst. 2 § 14a.

Ohledně podmínky pro získání doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. c), jejíž naplnění tvrdí žalobce v žalobě, správní orgán uvádí, že z podkladů pro rozhodnutí a ze zpravodajství ČTK je mu známo, že v zemi žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě tvrdí, že správní orgán nesprávně posoudil jeho situaci, neboť byly naplněny důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a), nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b).

Smyslem práva azylu je poskytnout žadateli mezinárodní ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů v zákoně taxativně stanovených. Jako situaci odůvodňující obavy z pronásledování z důvodů taxativně vymezených v § 12 písm. b) nelze označit obecný nesouhlas s politickou situací v zemi původu, ani vyučování na veřejných školách pouze v úředním jazyce země, ani preferenci tohoto jazyka soukromými zaměstnavateli. Jednotlivé ústní projevy osobních nesympatií např. od sousedů, jak je popsal žalobce v řízení před správním orgánem, též nedosahují intenzity ohrožení, jakou požaduje zákon o azylu.

Soud se ztotožnil se způsobem posouzení situace u žalobce, jak to učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, které je výše citováno. Ze správního spisu vyplývá, že hlavní motivací žalobce pro odchod z Moldavska jsou ekonomické důvody, žalobce by si přál v České republice pracovat. Žalobce může využít právních instrumentů upravených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nikoliv zákona o azylu, který je specifický a dopadá na jiné životní situace cizinců (pronásledovaných či osob, jimž reálně hrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů).

Dále žalobce v žalobě uvedl, že pokud by nebyly naplněny důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, měla by mu být udělena doplňková ochrana. Žalovaný správní orgán se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval též posouzením, zda je možno v případě žalobce udělit doplňkovou ochranu a došel k závěru, že nikoliv.

*Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí žadateli, jestliže nebudou splněny důvody pro udělení azylu a bude-li zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, by mu hrozilo **skutečné nebezpečí vážné újmy**, a **nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem**. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující*

zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný podrobně zabýval i možnými důsledky návratu žalobce do vlasti. Správní orgán se zabýval situací v Moldavsku všeobecně, i konkrétně ve vztahu k neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu. Soud má za správný závěr žalovaného, že u žalobce nebyla shledána hrozba nebezpečí vážné újmy ve smyslu cit. § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil situaci v zemi jeho původu a neobstaral si dostatek podkladů pro rozhodnutí. Soud tomuto tvrzení nepřisvědčil. Z výše provedeného shrnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný opatřil dostatečné množství informací o politické situaci v Moldavsku. Kromě informací poskytnutých samotným žalobcem vycházel správní orgán též z informací poskytnutých MZV k jiným řízením, ze zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Moldavsku za rok 2013, z výroční zprávy Amnesty International 2014/2015, výroční zprávy Freedom House z ledna 2015 a z informací z Infobanky ČTK. Žalobce neprojevil ve správním řízení zájem na doplnění informací, ani nic nenamítal proti informacím obstaraným správním orgánem. Současně je nutno tyto informace konfrontovat s obsahem žalobcovy žádosti o azyl, která nebyla azylově relevantní. Soud má tudíž za to, že žalovaný zjistil stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který byl potřebný pro rozhodnutí o věci. Rozhodnutí bylo z tohoto hlediska dostatečné a řádně odůvodněno.

Co se konkrétně týče námitek žalobce, že se správní orgán opomněl vypořádat s popisem aktuální politické situace v Moldavsku, kdy zejména po anexi Krymu Ruskou federací narůstají nepokoje a neklid a ruský hovořící Moldavané jsou perzekuováni, soud uvádí, že žalobce v řízení před správním orgánem takto situaci ve své vlasti nikdy nepopsal, ani tyto skutečnosti nevyplývají z dostupných podkladů. Žalobce naopak vyloučil, že by měl problémy s policií nebo s úřady. Žalobce v žalobě tvrdil, že je ohroženo jeho zdraví a život z důvodu násilností vůči občanům Moldavska ruské národnosti. Ani v žalobě ani v řízení před správním orgánem žalobce neuvedl, že by proti němu z důvodu jeho národnosti v minulosti bylo použito násilí, že by byl z tohoto důvodu napaden někdo z jeho rodiny nebo přátel, či že by mu pro jeho národnost někdo fyzickým napadením vyhrožoval. Žalobce v žalobě neoznačil žádné důkazy pro prokázání svých tvrzení. Nic tedy nenaznačuje, že by tyto obavy byly skutečné a nikoliv pouze v žalobě účelově tvrzené.

Soud si uvědomuje, že situace v žalobcově vlasti nemusí být ideální. Žalobce se pro svou národnost setkal s projevy nesympatií a se slovními útoky. Ekonomická situace žalobcovy rodiny je obtížná. Tyto negativní jevy však neodpovídají důvodům pro udělení mezinárodní ochrany, jak je stanovuje zákon o azylu. Soud znovu opakuje, že poskytnutí mezinárodní ochrany je velmi specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a poskytuje se pouze žadatelům nacházejícím se v mimořádných situacích, jak je popisuje zákon o azylu.

Soud tedy shrnuje, že nedošlo k porušení § 2 správního řádu, neboť žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a správně posoudil situaci

žalobce jako neodpovídající podmínkám pro udělení mezinárodní ochrany. Nebyl porušen ani § 3 správního řádu, neboť správní orgán si opatřil dostatečné množství podkladů a zjistil stav věci v přiměřeném rozsahu, tak aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. § 50 odst. 3 správního řádu věta druhá se vztahuje pouze na řízení, v nichž má být z moci úřední uložena účastníkovi povinnost. Soud však uzavírá, že i tyto podmínky byly splněny, žalovaný zjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící v prospěch i neprospěch žalobce, i ty důležité pro ochranu veřejného zájmu.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V Plzni dne 27. listopadu 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková